

După părerea mea acolo unde există rațiune superioară acolo există și o persoană care aparține acestei rațiuni superioare. Deoarece persoana nu există fără rațiune, așa și rațiunea nu există fără persoană. Nici dragostea, nici pizma nu pot să existe fără persoană. Pentru mine „rațiunea superioară” este rațiunea lui Dumnezeu. Pentru Einstein e diferit. El era panteist, nu a crezut într-un Dumnezeu – Persoană, a înțeles raiul și iadul prea literal, superficial. [...]

Prea Sfinția voastră, să vorbim despre femeie. Cândva ați spus că, femeia este „vasul slab”, iar altă dată că femeia este cu mult mai serioasă și responsabilă decât bărbatul, pentru că ea zămislește, naște și educă copiii. Coincid, oare, aceste două aprecieri?

Coincid. Femeile sunt mai emoționale, mai simțitoare, greșesc mai ușor, deși nici printre bărbați aceasta nu este o raritate... „Vasul slab” – este din textul despre Adam și Eva, Eva a greșit prima.

De ce a ascultat Adam de ea? Nu este aceasta slăbiciune?

El a ascultat pentru că aici este vorba despre căsătorie. Doi într-un trup. Nu a fost nici înșelarea ei, nici nechibzuința lui, ci el a decis conștient, împreună cu ea să poarte povara

păcatului. De aceea căsătoria este așezământ al raiului, și nu a fost distrusă prin căderea în păcat.

Care dintre virtuțile creștine este mai importantă: rugăciunea sau milostenia?

Importantă este și prima și a doua, și foarte importante... Este imposibil să distingi vreuna dintre virtuți în mod deosebit. Dacă ai ucis, dar nu ai furat, ești vinovat. Rugăciunea, aceasta este legătura noastră vie cu Dumnezeu, convorbirea noastră cu El. Ce familie este aceea în care fiul nu spune nimic tatălui său? Fără milostenie și împreună pătimire către alții nici noi nu ne putem mântui. La fel, noi toți suntem un singur trup.

Credința învață că fericirea este principalul țel al vieții...

Pentru dobândirea fericirii sunt șapte trepte. Prima, smerenia, este fundamentul. Omul mândru nu este capabil să facă bine nimănui. El socotește că Dumnezeu îi este dator lui și nu invers. Cea mai mare virtute este iubirea. Ea nu mai este din această trecere, credința se transformă în contemplare, nădejdea în făptuire, iar dragostea rămâne legătura noastră cu Dumnezeu și cu alți oameni.

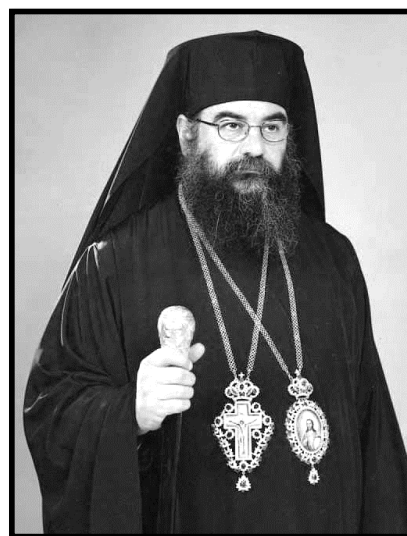
Sursa: Svetlana Luganskaia pentru site-ul „Pravoslavie i mir”, Rusia, 1997

BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

Nr. 138 / 18 octombrie 2015

MITROPOLITUL
ATANASIE DE LIMASSOL

GRIJILE

Grijile reprezintă un dezastru pentru viața spirituală. Ele sunt otrava care încet ucide omul. Ne distrug nu doar viața spirituală, dar, și pe cea lumească, inclusiv relațiile dintre oameni. Ați observat cum se destramă familiile în ziua de astăzi? Și care este motivul? „Nu am timp!” Tatăl cufundat

în gândurile proprii. Mama, de asemenea, meditează la o sumedenie de alte probleme. Cum acești oameni să comunice între ei?

Mereu auzi : «Nu acum! Am de lucru!»

Se apropie copilul să vorbească cu mama:

— Mamă, vreau să-ți spun ceva!

— Lasă-mă în pace, nu vezi că am de lucru!

— Dar când nu vei mai fi ocupată?

Și e normal să se întrebe: «Când nu vei mai avea de lucru, când vei avea timp și pentru mine?»

Griji, griji și numai griji care ne distrug. Iar în rezultat rămâi cu nimic... Omul duhovnicesc trebuie să cunoască măsura. Stabilește-ți această măsură. Învață-te să spui: ajunge! Ajunge pentru ziua de azi! Nu mai continua, oprește-te. Ai venit acasă – stinge telefonul, lasă toate grijile la o parte – acum ești acasă, acordă timpul cuvenit familiei, ție însăși și lui Dumnezeu.

Sursa: azbyka.ru traducere de Natalia Lozan pentru ortodox.md

PATRIARHUL PAVLE

ȘI RAIUL ȘI IADUL ÎNCEP ÎNCĂ DIN ACEASTĂ VIAȚĂ

Se trezește foarte devreme. Și când toți dorm, slujește dumnezeiasca Liturghie, se roagă pentru poporul său. În inima lui este loc pentru patria lui întreagă. Este mic de statură, dar uriaș în duh. Pe umerii săi firavi poartă povara întregii națiuni. Oamenii spun: Acesta este îngerul nostru, care ne acoperă și ne ocrotește.

Întâistătătorul Bisericii Ortodoxe Sârbe s-a născut pe 11 septembrie 1914 în Slavonia, purtând numele de mirean Goiko Stoicevici. La vârsta de 32 de ani primește tunderea în monahism la mănăstirea "Bunavestire", care se află în clisura Ovcjar – Kablar (în apropiere de orașul Ciaciak). Viitorul patriarh al Serbiei este adus de părintele Iulian la mănăstirea "Bunavestirea" de la

mănăstirea «Sfânta Treime», unde viețuise o perioadă de timp înainte ca frate. În ajunul Bunevestiri a anului 1946, Goiko Stoicevici devine monahul Pavle.

El este al 44-lea păstor al Bisericii Sârbe în ordine după Sfântul Sava. Patriarhul Pavle își închină întreaga viață Bisericii, este vestit și iubit de popor pentru modestia sa. Patriarhul a petrecut 33 de ani în Kosovo și Metohia, ca episcop de Raška și Prizren, și acesta este unul din principalele motive pentru care rămâne strâns legat de acest odor sfânt al pământurilor sârbești.

Sfinția voastră, să începem cu începutul vieții voastre pământești povestiți-ne despre Goiko Stoicevici (numele de mirean al patriarhului Pavle), despre Slavonia, despre satul Cucianți și despre copilăria timpurie!

Am crescut așa cum crește și tineretul de astăzi, cu deosebirea că viața era foarte diferită și existau hotare, pe care aproape nimeni nu le călca. Iar acum vedeți ce se întâmplă... Am rămas foarte de timpuriu fără părinți. Tatăl meu, care a plecat la muncă în America, s-a îmbolnăvit de tuberculoză și s-a întors acasă să moară. Pe atunci nu aveam nici trei ani. Fratele meu abia se născuse. Mama s-a căsătorit la câțiva ani după moartea tatălui meu și a murit și ea curând. Eu și fratele meu am rămas cu bunica și mătușa. Sentimentul meu de iubire maternă este legat de mătușa

mea. Îmi amintesc devotamentul ei fără margini, a fost ca o a doua mamă pentru mine și cred că atunci când voi muri o voi vedea mai întâi pe ea, apoi pe ceilalți.

Familia noastră era credincioasă, copiii mergeau la școala de duminică, învățau "Legea lui Dumnezeu" știau "Tată nostru" încă din primii ani de viață, dar când crești fără părinți, sentimentul apropierei și grijii Tatălui Ceresc se trăiește mai puternic. Am auzit despre un copil pe care mama lui l-a lăsat cu bunica, de care nu s-a mai îngrijit, care când auzea cuvântul de la ceilalți copii cuvântul «mama», fugea acasă, îmbrățișa pisica și îi zicea «mamă» ...

Mătușa noastră ne iubea mult, dar uneori, pentru greșelile noastre, trebuia să ne pedepsească cu nuiua...

Aș vrea să remarc faptul că sistemul actual de educație este bolnav, incorect, copiii cad literalmente în platoșa dragostei și a grijii părintești și nu se pot dezvolta firesc. Este ucisă orice inițiativă și copilul crește cu un psihic de cheltuitor, în loc să se deprindă cu gândul că va trebui să devină într-o zi sprijin pentru familie, sau devine mofturos și capricios, așteptând ca toate să i se facă după plac. [...]

Așadar, începutul iadului e pe pământ?

Firește, aici! Și fericirea începe aici. Dacă aici putem să ne pregătim pentru fericire, acolo, nu mai putem. Moartea, iată hotarul dincolo de care nu mai este pocăință. Dar după moartea fizică sunt trepte ale fericirii. Pentru sporirea omului nu este stare pe loc în virtute, așa cum nici în rău nu este oprire. Cât de repede poate să crească un om ține de râvna lui. Firește, multe depind de rațiunea, de înțelegerea și de rezolvarea problemei sensului vieții. Aceasta este o întrebare de primă importanță. Dacă omul răspunde acestei întrebări atunci totul devine mai ușor.

Un tânăr l-a întrebat pe Einstein în ce constă sensul vieții omenești. „Ca să cunoști răspunsul la această întrebare trebuie să ai credință în tine”, i-a răspuns învățatul. Tânărul a continuat: „Nu este mai bine să nu-mi pun întrebarea asta?” Einstein i-a răspuns: „Omul care nu găsește răspuns la întrebarea asta și nu găsește un scop al vieții sale va fi nu numai nefericit, ci și incapabil de viață. În măsura în care am putut pătrunde în legile naturii am văzut în ele manifestarea unei inteligențe superioare, în comparație cu care totul de care este capabilă rațiunea omenească este numai o licărire palidă.”